

MANIFEST DE L'ASSOCIACIÓ Trans*Baixpower & Roses de Sant Feliu, EN EL DIA DE LA VISIBILITAT TRANS* (31 DE MARÇ)

Abans de la romanització les feines de la societat es distribuïen en funció de la capacitat i no del gènere. Hi havia dones picadores a les mines de Gavà, guerreres, i "homes" que optaven per el que tradicionalment s'ha entès per un "rol femení", per tenir cura de la tribu o fer de xamans.

Antonio (Catalina) de Erauso va visitar Barcelona el Dissabte Sant de 1625 per trobar-se amb el rei Felip IV, i aquest li va donar permís per visitar al Papa Urbà VIII, que li va permetre viure amb la seva identitat masculina després dels molts serveis militars i comercials que havia brindat a la corona i a la cristiandat, en la seva etapa a les aleshores colònies d'ultramar.

D'exemples com aquests n'hi ha diversos al llarg de la història, però no va ser fins a inicis del segle XX que va arribar a Barcelona el transformisme de la mà de Leopoldo Fregoli. S'iniciaren aleshores els espectacles transformistes, i moltes persones trans* van poder identificar-se i prendre consciència de la seva identitat. Genet, un lladre de l'època, definiria a tot aquest món de transformistes com a "les Carolines".

Als voltants del 1933, en ple govern republicà, va aparèixer la llei de "vagos i maleantes", i amb la guerra (1936-1939) van desaparèixer els "trans*vestits". Van ser aniquilades? Van morir al front? L'hipòtesi és que les que van sobreviure, van tornar a invisibilitzar-se, ja que les lleis franquistes es van acarnissar amb les persones trans*. La llei de "vagos i maleantes" va aplicar-se al servei de la dictadura i totes aquelles persones d'identitat sexual no normativa, les persones trans*gènere i les persones trans*sexuals, en van patir les dures conseqüències. La Candela, la Rampova, la Sílvia Reyes.... totes elles empresonades...torturades...vexades...

L'arribada de la VI flota dels USA a Barcelona va permetre l'obertura de locals amb presència LGTB. L'any 1959 debutà al Cabaret Gambrinus – situat a la part baixa del barri xinès de Barcelona-, Madame Arthur, un cas en el que el personatge va acabar sent la seva pròpia identitat. Al mateix local a finals dels 60 debuta Dolly Van Doll, la pionera dels espectacles de "transvestits".

Al Gambrinus el seguiren d'altres locals com El Molino, Barcelona de Noche, Belle Epoque, o el Teatre Arnau, on va treballar la malaurada Sònia Rescalvo Zafra. El 6 d'octubre de 1991 Sònia Rescalvo era assassinada d'una pallissa al Parc de la Ciutadella. El seu assassinat va adquirir gran rellevància per ser "el primer crim contra una transsexual pel sol fet de ser-ho", del que es té informació i constància a Espanya.

La Sònia va morir a causa dels cops rebuts, la amiga que la acompanyava va quedar cega i diversos indigents hospitalitzats. Els autors -neo nazis skins- van ser detinguts, el seu judici va ser el primer a Espanya per agressió per identitat de gènere.

El juliol de 1994 la sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona va considerar que la mort de Sònia Rescalvo Zafra, i l'agressió a la seva companya Dori Romero Arévalo, van constituir "un assassinat consumat i un altre frustrat", pels quals es va dictar una sentència total de 310 anys de presó al grup skin agressor, però eren menors i al cap de poc temps van sortir al carrer. Malgrat això, la brutalitat de la pallissa, els mitjans emprats i la decisió de rematar a una de les víctimes en descobrir que encara respirava, va fer al tribunal considerar que els neo-nazis van actuar amb intenció de matar.

l aquest assassinat va marcar un abans i un després en el reconeixement del col·lectiu trans*sexual. L'octubre de 2013 i a petició de les entitats LGTBI de Barcelona, es va inaugurar al Parc de la Ciutadella la Glorieta de la Transsexual Sònia, en memòria del brutal assassinat.

Així doncs, les persones transsexuals existim des que existeix la humanitat, degut a que la trans*sexualitat no es més que un altre exemple de l'enorme diversitat que resideix en l'ésser humà. Fa tan sols 67 anys que la American Psychiatric Association va decidir que la nostra realitat, la nostra diversitat, no s'emmotllava als esquemes Cis-Hetero-Patriarcal, ni a les seves teories sobre la identitat sexual i/o de gènere, i per tant, en comptes de re-formular les seves teories van decidir patologitzar-les. Considerar-nos com persones malaltes mentals implicava una enorme ingerència arbitrària a la nostra vida privada, doncs qüestionava allò tant íntim com la pròpia identitat sexual i/o de gènere, només per sortir-nos dels esquemes CIS-Sexistes.

A més atemptava contra la nostra honra i reputació al exigir-nos que haviem de presentar un informe mèdic per demostrar que estàvem malaltes per tal que es respectés la nostra identitat sexual i/o de gènere i obtenir a canvi, l'accés als tractaments sanitaris i quirúrgics que necessitàvem (teràpies hormonals substitutòries, operacions quirúrgiques, seguiment, etc), deixant novament en mans públiques el poder de determinació d'una qüestió privada, fet que viola clarament l'11è article de la Declaració Universal dels Drets Humans que esmenta textualment:

" Ningú serà objecte d'ingerències arbitràries a la seva vida privada, la seva família, el seu domicili o correspondència, ni d'atacs a la seva honra o a la seva reputació. Tota persona té el dret a la protecció i aplicació de la llei contra les esmentades ingerències o atacs "

Avui, volem denunciar que la nova classificació de la OMS és enganyosa i ofensiva i que continuem parlant d'incongruències i desajustos, quan això no és possible si el gènere és totalment lliure. És la societat la que està desajustada i no adaptada a la realitat respecte al gènere.

La situació actual de les persones trans* ha anat canviant, no tot el que seria desitjable, però si s'han fet alguns avenços des dels lamentables fets que varen conduir al assassinat de la Sònia, a qui avui, aquí li fem un sentiment i emocionat homenatge en presència de totis i amb representants del àmbit polític a qui agraeixo la seva presència i la facilitat per la lectura i consideració i estimació, en aquest dia que commemorem el dia de la visibilitat trans*.

La situació que actualment vivim les persones trans* es pot exemplificar parlant de quatre eixos: Salut, Treball, Educació i Justícia.

En qüestions de **salut** s'ha avançat és cert i és un fet que des que la Conselleria de Sanitat va posar amb marxa el nou model de salut per a les persones trans* a instàncies del col·lectiu, s'ha iniciat una nova mirada despatologitzadora del fet trans*. Tot i això manca encara i molt, un desenvolupament "de facto" del nou model de salut trans* dins la mateixa sanitat, la formació a professionals de la salut per tal de poder atendre a les persones trans* amb garanties de que seran tractades tal i com diu el nou model i no només per aquest fet, sinó en compliment de la Llei 11/2014 del parlament de Catalunya. I un dels pilars més bàsics del model és la despatologització del fet trans* i l'autodeterminació de la persona, ja que malauradament encara a dia d'avui certs professionals tenen autèntiques reticències a fer valoracions no patològiques i com a conseqüència poca o nul·la informació d'aquesta realitat, que deriven en el millor dels casos, a d'altres professionals amb més sensibilitat.

I hi ha altres aspectes en l'àmbit de la Salut que cal continuar demandant, com és el de complementar el model existent amb un protocol per a persones d'edat avançada que vagi dirigit als i les professionals i a centres geriàtrics, com esmenta també la Llei 11/2014. Així mateix, la situació actual presenta unes llistes d'espera de (re-assignació genital, mastectomies) desesperants, vexatòries i que reclamem un pla de xoc per tal de poder-les reduir i donar terminis inferiors als actuals de 5 anys o més d'espera per una intervenció. També cal revisar i millorar la qualitat de les cirurgies amb la incorporació de les últimes tècniques més innovadores.

Pel que fa al món del **Treball**, s'han d'establir plans de inserció laboral realistes i efectius que donin sortida a una situació de precarietat extrema a l'hora de poder accedir al mercat de treball. Els esforços en la integració laboral de les persones trans*, i més de les transsexuals visibles, són clarament insuficients. I la Sònia Rescalvo va morir en part per aquesta falta d'integració laboral! La complicitat de l'administració es fonamental i bàsica per tal de poder assolir l'objectiu d'inserció laboral. Calen marcs reguladors que facilitin i facin possible l'accés a una feina, convenis a nivell de patronal i sindicats, i com no pot ser d'altre manera, cal millorar i potenciar el servei a persones trans*, ja sigui amb plans municipals o comarcals LGTBI, i fent incidència en la situació de desempara de les persones trans*, que actualment registren un 80% de taxa de desocupació. L'administració ha d'assumir el seu deure de donar passos amb

aquest sentit, incorporant persones trans* a les seves plantilles per a que després això es pugui traslladar a l'àmbit de l'empresa privada.

En el àmbit d'**Educació** cal i es necessari el poder incorporar al text educatiu de la realitat de la diversitat de gènere i la orientació sexual basada amb la comprensió i acceptació de la realitat trans*, i que tingui com a finalitat no només el respecte i l'acceptació cap a allò no normatiu, sinó com una clara resposta per a acabar amb la transfòbia als centres educatius. I és en l'àmbit de la educació a les escoles on s'ha de procurar detectar i gestionar els casos de *bullying*, per no haver de lamentar situacions dramàtiques a posteriori, com els suïcidis o marginalitat dels nens i nenes (o adolescents) trans*. Per tant, cal que aquesta visió impregni tot el cicle educatiu de les persones; i per això encoratgem a la administració tant local com d'àmbit comarcal, sempre dins del seu ús de competències, a afrontar aquesta situació de manera immediata.

El respecte a la diversitat referent a l'orientació sexual, la identitat de gènere i l'expressió de gènere i als principis de la referida Llei del 11/2014, ha de ser efectiu a tot el sistema educatiu, tots els centres i entitats de formació, educació d'adults, educació de pares i mares (amfas i ampas), activitats esportives escolars i activitats de lleure escolars. S'ha de vetllar per la conscienciació i prevenció de la violència per raons de orientació sexual, identitat de gènere i expressió de gènere y oferir mecanismes als centres que detectin aquestes situacions de discriminació o exclusió de qualsevol persona per les esmentades raons.

En aquest sentit s'ha de promoure el desenvolupament efectiu de plans de convivència i fer èmfasi en les mesures de prevenció i actuació contra l'assetjament, del que poden ser objecte les persones LGTBI a les escoles.

Finalment, en l'àmbit de la **Justícia** cal que tiri endavant la Llei estatal trans* per donar sortida als canvis de nom amb el gènere sentit; ja que avui en dia les persones trans* encara que patim i hem suportar com, al registres i als jutjats, se'ns bloqueja tota la tramitació de canvi de nom, en especial als menors trans*. Tot un calvari tant per a les famílies com per a les menors trans*. La derogació i substitució de la Llei de 2007 per la presentada actualment al parlament espanyol és un punt cabdal per a solucionar tota aquesta situació.

Per acabar, cal denunciar les dificultats d'accés al habitatge que patim les persones trans*, un fet que és una demostració més de transfòbia i que emplacem a que des de l'administració es treballi per garantir l'accés de les persones trans* a un habitatge digne, en igualtat amb la resta de la població en risc d'exclusió social, que en el cas de les persones trans* és de per si molt elevat per les problemàtiques descrites anteriorment; i cal implementar el no-binarisme en els formularis i formes d'adreçar-se a la l'administració (ajuntament, generalitat, estat) i així ajustar-se a una realitat i demanda social existent.

Una societat lliure i amb bona salut és aquella plural i diversa, amb fermes valors basats en el respecte a la població que la compon. Les persones trans* volem gaudir en plena autonomia dels drets i llibertats, i també dels deures, amb una completa normalització social, cultural, sanitària i jurídica.

Per tot allò exposat, des de l'Associació Trans*Baixpower & Roses de Sant Feliu:

1. Exigim la immediata i definitiva retirada de la transsexualitat i totes les formes dins del paraigües trans*, dels manuals de malalties mentals (DSM, CIE, etc.), que encara continuen vigents tot i la Llei 11/2014; i la revisió i modificació per part de l'OMS de la afirmació que les persones transsexuals tenim "incongruència de gènere", ja que el gènere ha de ser un dret de lliure elecció personal. L'OMS no farà efectiva la seva "definició" fins l'any 2022, així que encara la poden revisar.
2. Reivindiquem el dret a canviar la menció del nostre nom i sexe als documents oficials sense haver de passar per cap avaluació mèdica, psicològica o jurídica (menors trans*). L'estat no hauria de tenir cap referència sobre els nostres orígens, els nostres cossos i les nostres identitats. Avui dia estem totis dins un llistat de la DGP a Madrid.
3. Exigim la garantia dels drets de lxs menors trans*, el dret a la lliure autodeterminació de sexe i gènere, tant al registre civil com a totes les institucions. Les persones trans* hi naixem, no ens fem i, per tant, existeixen els menors trans*, els quals han de rebre el mateix respecte i autonomia que la resta de la ciutadania en tots els àmbits. Així doncs, exigim també l'immediata aturada de les mutilacions a nadons intersexuals, la no elecció ni de la identitat sexual ni del gènere sentit per el subjecte, ha de ser considerada un crim.
4. Volem que el sistema sanitari desplegui d'una vegada per totes la instrucció segons el protocol de Salut trans*, així com la formació de tot el personal per tal d'atendre les persones trans* amb el respecte i acompanyament necessaris. Malgrat ja no fa falta un informe psiquiàtric o una diagnosi de disfòria de gènere per tal d'accedir als tractaments hormonals, i en un futur proper quirúrgics, no existeix un sol cirurgià que no exigeixi un informe de disfòria de gènere a una persona transsexual per accedir a la seva cirurgia.
5. Denunciem l'extrema vulnerabilitat i les dificultats d'accés al mercat laboral del col·lectiu de persones trans*, i més en concret de les transsexuals visibles. Exigim la posada en marxa d'un pla d'accés al mercat laboral i de polítiques específiques per acabar amb la marginació i la discriminació del nostre col·lectiu.
6. Denunciem l'extrema vulnerabilitat de les persones trans*, i més de les persones trans*sexuals visibles, per accedir a una vivenda digna. Exigim la posada en marxa de

mesures que homologuin les persones trans* a la resta de persones en risc d'exclusió social en la cerca d'habitatge.

7. Ens fem nostres les paraules del moviment feminista en la lluita per el dret a l'avortament i el dret del propi cos: "Reivindiquem el dret a la lliure elecció de la modificació del nostre cos i a poder portar a terme la esmentada elecció sense impediments burocràtics, polítics ni econòmics, així com fora de tota coerció mèdica".
8. Demanem que cada 31 de març es recordi a les víctimes de la violència transfòbica, per tots els mitjans dels que disposi l'administració, i es pengi un domàs al balcó de l'ajuntament amb la bandera trans*, en record de totes les lluitadores del fet trans*, del passat, del present i del futur
9. La transsexualitat no es una malaltia, ho son l'homofòbia, la Bifòbia i la Transfòbia.

A Sant Feliu de Llobregat, el 21 de Març del 2019

Han intervingut en aquest manifest:

Rosa Mª Maristany

Fina Campàs

*Trans*Baixpower & Roses de Sant Feliu*

Aportacions històriques:

Dr. Leopold Estapé. Professor d'història i especialista en història LGTBI.